

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 11756/11
Dubravko BRLJAČIĆ
protiv Republike Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući 23. kolovoza 2016. godine u Vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *predsjednica*,
Nebojša Vučinić,
Paul Lemmens,
Valeriu Griţco,
Ksenija Turković,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Georges Ravarani, *suci*,

i Stanley Naismith, *tajnik odjela*,

Uzimajući u obzir prethodno navedeni zahtjev podnesen 29. prosinca 2010. godine,

Uzimajući u obzir očitovanja koja je podnijela tužena Vlada i odgovore na očitovanja koje je podnio podnositelj zahtjeva, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Dubravko Brljačić, hrvatski je državljanin rođen 1955. godine i živi u Požegi. Pred Sudom ga je zastupao g. N. Sabljar, odvjetnik iz Rijeke.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa. Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

1. Pozadina predmeta

4. U rujnu 1997. godine, nakon javnog natječaja radi kupoprodaje nekretnina u vlasništvu društva P.-d. (dalje u tekstu: „društvo”), podnositelj zahtjeva kupio je poslovnu nekretninu (maloprodajnu trgovinu) od društva.

5. Temeljem kupoprodajnog ugovora podnositelj zahtjeva upisao je svoje pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom u zemljišne knjige.

6. U listopadu 1998. godine, podnositelj zahtjeva prenio je svoje pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom na svoju suprugu, D.B.B., koja je zatim uredno upisala svoje pravo vlasništva u zemljišne knjige.

2. Kazneni postupak protiv direktora društva

7. Županijsko državno odvjetništvo u Požegi je 29. ožujka 2000. godine podnijelo optužnicu protiv trinaestero odgovornih osoba društva pred Županijskim sudom u Požegi zbog zlouporabe položaja i ovlasti u vezi sa sklapanjem nekoliko nepovoljnih ugovora od strane društva, uključujući ugovor koji je sklopljen s podnositeljem zahtjeva.

8. Društvo se uključilo u kazneni postupak podnošenjem imovinskopravnog zahtjeva kojim traži poništaj ugovora koji su sklopljeni navodnim počinjenjem kaznenog djela.

9. Tijekom postupka pred Županijskim sudom u Požegi, podnositelj zahtjeva ispitan je kao svjedok u vezi s optužbama za kazneno djelo protiv optuženih. Objasnio je da je namjeravao pokrenuti vlastito maloprodajno poduzeće pa je stoga najprije iznajmio dotičnu maloprodajnu trgovinu od društva. Međutim, u srpnju 1997. godine ponuđena mu je mogućnost kupnje trgovine, koju je prihvatio. Podnositelj zahtjeva također je naknadno objasnio da je, s obzirom na to da je bio nezaposlen i stoga nije ispunjavao uvjete za podizanje kredita za plaćanje adaptacije trgovine, prenio svoje pravo vlasništva nad trgovinom na svoju suprugu, koja je bila u mogućnosti da podigne kredit.

10. Županijski sud u Požegi je 4. veljače 2002. godine proglasio optužene krivima za kaznena djela koja im se stavljaju na teret te ih je osudio na kaznu zatvora. Prihvatio je imovinskopravni zahtjev društva i proglasio ugovore koje su optuženi sklopili ništavima, uključujući ugovor sklopljen s podnositeljem zahtjeva. Također je naveo da odluka o proglašenju ugovora ništavima ne bi trebala dovesti u pitanje prava stranaka koje su kupile nekretnine od društva u dobroj vjeri jer bi to zahtijevalo daljnje postupanje radi utvrđivanja jesu li djelovali u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora, što bi bilo protivno načelu učinkovitosti u kaznenom postupku.

11. Optuženi i Županijsko državno odvjetništvo u Požegi uložili su žalbe na prvostupanjsku presudu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, navodeći brojne materijalne i postupovne pogreške u zaključcima Županijskog suda u Požegi u vezi s kaznenom odgovornošću optuženih. Podnositelj zahtjeva i nekoliko drugih stranaka koje su sklopile ugovore s društvom također su uložile žalbu na prvostupanjsku presudu, osporavajući poništenje ugovora na kojima su temeljili svoje pravo vlasništva.

12. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 19. travnja 2006. godine odbio žalbe optuženih i Županijskog državnog odvjetništva u Požegi kao neosnovane te je proglasio žalbe koje su uložili podnositelj zahtjeva i ostale treće strane nedopuštenima uz obrazloženje da nemaju aktivne legitimacije za ulaganje žalbe protiv prvostupanjske presude.

13. Podnositelj zahtjeva potom je osporavao presude nižestupanjskih sudova podnošenjem ustavne tužbe Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Posebno je tvrdio da se odlukom o proglašenju ugovora u kupoprodaji nekretnine ništavim, nezakonito i neopravdano miješa u njegova vlasnička prava i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio razmotriti njegovu žalbu u tom pogledu.

14. Ustavni sud Republike Hrvatske je 30. lipnja 2010. godine odbio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva podnesenu protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao neosnovanu, te odlučio da je tužba protiv prvostupanjske presude Županijskog suda u Požegi nedopuštena jer je podnesene po isteku zakonskog roka od trideset dana za podnošenje ustavne tužbe. Ustavni sud Republike Hrvatske posebno je razmotrio tužbu podnositelja zahtjeva iz perspektive prava na pošteno suđenje i zaključio kako u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske nije bilo ničeg nezakonitog ili proizvoljnog; prema njegovom gledištu niti jedno drugo pitanje nije proizašlo iz ostatka tužbe podnositelja zahtjeva.

3. Parnični postupak društva protiv podnositelja zahtjeva

15. Pozivajući se na pravomoćnu presudu Županijskog suda u Požegi kojom je ugovor o kupoprodaji sklopljen s podnositeljem zahtjeva proglašen ništavim, društvo je 18. srpnja 2007. godine pokrenulo parnični postupak protiv podnositelja zahtjeva i njegove supruge D.B.B. pred Općinskim sudom u Požegi. Zatražilo je da se ugovor o prijenosu prava vlasništva s podnositelja zahtjeva na njegovu suprugu proglasi ništavim i da se naknadni upisi prava vlasništva podnositelja zahtjeva i D.B.B. nad maloprodajnom trgovinom u zemljišne knjige izbrišu. Alternativno, društvo je potraživalo iznos od 690.402,97 hrvatskih kuna (HRK) (oko 92.600 eura (EUR)) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

16. Tijekom postupka, podnositelj zahtjeva i D.B.B., koje je zastupao odvjetnik, osporavali su tužbeni zahtjev društva uz obrazloženje da su kupili predmetnu nekretninu u dobroj vjeri i da ne postoji razlog za brisanjem njihovog prava vlasništva. Također su ukazali na to kako pravomoćnom

presudom Županijskog suda u Požegi kojom su ugovori koje su sklopili direktori društva proglašeni ništavima, nisu dovedena u pitanje prava trećih osoba koje su stekle svoje pravo vlasništva u dobroj vjeri.

17. Na ročištu održanom 31. ožujka 2014. godine Općinski sud u Požegi razmotrio je relevantne materijale koji se odnose na sklapanje ugovora i prijenos prava vlasništva nad maloprodajnom trgovinom s društva na podnositelja zahtjeva i s podnositelja zahtjeva na D.B.B. Također je saslušao zastupnika društva, podnositelja zahtjeva i D.B.B. te pročitao presude Županijskog suda u Požegi i Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

18. Općinski sud u Požegi je 29. travnja 2014. godine odbio tužbu društva s obrazloženjem da su i podnositelj zahtjeva i D.B.B postali vlasnici dotične nekretnine u dobroj vjeri. Objasnio je da se, budući da nije bilo moguće dovesti u pitanje pravomoćnu presudu Županijskog suda u Požegi kojom se ugovor o kupnji podnositelja zahtjeva proglašava ništavim, presuda mora tumačiti sukladno mjerodavnim odredbama Zakona o obveznim odnosima, kojima se stranke koje su djelovale u dobroj vjeri štite od obveze vraćanja onog što su stekle na temelju ništavog ugovora. U tom predmetu, Općinski sud u Požegi smatrao je kako ništa ne upućuje na to da podnositelj zahtjeva, a naknadno i D.B.B., nisu stekli pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom u dobroj vjeri.

19. Društvo je uložilo žalbu na presudu Općinskog suda u Požegi, Županijskom sudu u Slavanskom Brodu. Društvo je posebno tvrdilo da je prvostupanjski sud pogriješio u svom zaključku u vezi s pitanjem jesu li podnositelj zahtjeva i D.B.B. stekli pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom u dobroj vjeri.

20. Žalba društva proslijeđena je zastupniku podnositelja zahtjeva, koji se nije očitovao na navode društva.

21. Županijski sud u Slavanskom Brodu je 16. ožujka 2015. godine odbio žalbu društva kao neosnovanu i potvrdio prvostupanjsku presudu Općinskog suda u Požegi. U svom obrazloženju, Županijski sud u Slavanskom Brodu naveo je da nije bilo ničeg što bi dovelo u pitanje zaključke prvostupanjske presude u vezi s pitanjem jesu li podnositelj zahtjeva i D.B.B. stekli pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom u dobroj vjeri.

22. Društvo je 24. travnja 2015. godine podnijelo reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske kojom osporava presudu Županijskog suda u Slavanskom Brodu. Postupak pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske je još uvijek u tijeku.

B. Mjerodavno domaće pravo

23. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 8/1998, 113/2000, 124/2000, 28/2001, 41/2001, 55/2001, 76/2010, 85/2010 i 05/2014) glase kako slijedi:

Članak 29.

„Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.”

Članak 48.

„Jamči se pravo vlasništva ...”

24. Mjerodavna odredba Zakona o kaznenom postupku, „Narodne novine”, br. 110/1997, 27/1998, 58/1999, 112/1999, 58/2002, 143/2002 i 62/2003), propisuje kako slijedi:

Članak 134.

„Ako se imovinskopравни zahtjev odnosi na poništaj određenoga pravnog posla, a sud ustanovi da je zahtjev osnovan, izreći će u presudi potpun ili djelomičan poništaj toga pravnog posla, s posljedicama koje otuda proistječu, ne dirajući prava trećih osoba.”

25. Mjerodavni dijelovi Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine” br. 53/1991, 73/1991, 3/1994, 7/1996, 112/1999 i 88/1000), propisuju kako slijedi:

Ništavost**Članak 103.**

„(1) Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništav je ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

(2) Ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor će ostati na snazi ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.”

Posljedice ništavosti**Članak 104.**

„(1) U slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

(2) Ali, ako je ugovor ništav zbog toga što je po svojem sadržaju ili cilju protivan Ustavu Republike Hrvatske i prisilnim propisima, sud može odbiti, u cjelini ili djelomično, zahtjev nesavjesne strane za vraćanje onog što je drugoj strani dala...”

PRIGOVORI

26. Podnositelj zahtjeva prigovorio je, temeljem članka 6. i 13. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1, na nemogućnost pristupa sudu u vezi s presudom kaznenih sudova kojom se ugovor kojim je stekao pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom proglašava ništavim.

PRAVO

27. Sud na samom početku primjećuje da je okosnica prigovora podnositelja zahtjeva njegova nemogućnost pristupa sudu u kaznenom postupku u kojem su nadležni kazneni sudovi prihvatili tužbu društva i utvrdili ugovor kojim je on stekao pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom ništavim.

28. U tim okolnostima, kao gospodar pravne karakterizacije činjenica u predmetu, Sud će razmotriti prigovor isključivo na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije (vidjeti, na primjer, predmet *Jovanović v. Serbia*, br. 32299/08, odlomke 32.-33., 2. listopada 2012.), koja u mjerodavnim dijelovima glasi kako slijedi:

Članak 6.

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj.”

A. Tvrđnje stranaka

29. Vlada je posebno tvrdila da su prigovori podnositelja zahtjeva očito neosnovani jer je iz materijala koji je dostavio u vezi s parničnim postupkom pred Općinskim sudom u Požegi jasno da je podnositelj zahtjeva imao učinkovit pristup sudu u vezi s njegovim pravom vlasništva nad maloprodajnom trgovinom i da je dotični sud presudio u njegovu korist. Nadalje proizlazi kako je presudom kaznenog suda ugovor kojim je podnositelj zahtjeva kupio dotičnu nekretninu samo proglašen ništavim; njome se ne ometa njegovo pravo vlasništva jer je to pitanje o kojem je trebalo biti odlučeno u naknadnom parničnom postupku. Stoga činjenica da nije imao priliku utjecati na donošenje odluka kaznenih sudova nije relevantna s obzirom na to da mu je pružena učinkovita prilika da zaštiti svoje pravo vlasništva u naknadnom parničnom postupku. U tom je postupku trebalo utvrditi njegov položaj kao ugovorne strane ništavog ugovora. To je nedvojbeno rezultat činjenice da domaća nadležna tijela nikad nisu pokušala izbrisati njegovo pravo vlasništva iz zemljišnih knjiga

ili se na drugi način miješati u njegova vlasnička prava samo na temelju presude kaznenog suda.

30. Nadalje, budući da je parnični postupak na kraju zaključen u korist podnositelja zahtjeva, Vlada je smatrala, neovisno o reviziji koju je društvo podnijelo Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, da je stvar riješena i da bi se predmet trebao izbrisati s popisa neriješenih predmeta Suda. U svakom slučaju, Vlada je tvrdila da podnositelj zahtjeva nije pretrpio nikakvu značajnu štetu i da su njegovi prigovori po toj osnovi također nedopušteni.

31. Podnositelj zahtjeva posebno je tvrdio da je parnični postupak na koji Vlada upućuje potpuno nevažan za njegov poseban prigovor s obzirom na to da mu nije pružena učinkovita prilika da sudjeluje u kaznenom postupku kako bi zaštitio svoja vlasnička prava. Istovremeno, ugovor na kojem je temeljio svoje pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom proglašen je ništavim u kaznenom postupku. Stoga je bilo ključno da mu se pruži učinkovita mogućnost da zaštiti svoja vlasnička prava tijekom tog postupka. To je posebno proizlazilo iz činjenice da su parnični sudovi smatrali kako ne mogu dovesti u pitanje zaključke kaznenih sudova. Međutim, odbili su tužbu društva s obrazloženjem potrebe za zaštitom povjerenja u prijenos prava vlasništva, a ta je presuda osporena pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske. Prema mišljenju podnositelja zahtjeva, moglo se stoga reći da je njegova supruga, a ne on, bila ta koja je uspjela zaštititi svoje pravo vlasništva pred parničnim sudovima s obzirom na to da je u međuvremenu pravo vlasništva bilo preneseno na nju.

32. U svakom slučaju, podnositelj zahtjeva je smatrao kako je tužbeni zahtjev društva kojim se traži utvrđivanje ugovora ništavim trebao biti razmotren u parničnom postupku u kojem bi on bio u položaju stranke u postupku (i time imao potrebne postupovne načine zaštite svojih prava), a ne tijekom kaznenog postupka iz kojeg je bio potpuno isključen. Stoga je tvrdio da se osporavano ponašanje domaćih tijela kojim mu je uskraćena učinkovita prilika da sudjeluje u kaznenom postupku, ne može smatrati beznačajnom zaprekom u pogledu njegove mogućnosti da zaštiti svoja vlasnička prava. To, po njegovom mišljenju, opravdava razmatranje predmeta i donošenje zaključka o kršenju njegovih prava na temelju Konvencije.

B. Ocjena Suda

33. Sud smatra da nije potrebno odgovoriti na sve prigovore Vlade jer je prigovor podnositelja zahtjeva u svakom slučaju nedopušten zbog sljedećih razloga.

34. Sud najprije primjećuje da među strankama nije sporno primjenjuje li se članak 6. Konvencije u okolnostima ovog predmeta u vezi s utvrđivanjem ugovora temeljem kojeg je podnositelj zahtjeva stekao pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom ništavim. Doista, s obzirom na

činjenicu da su vlasnička prava građanska prava u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije, ta se odredba primjenjivala na temelju njezinoga građanskoga dijela, a podnositelj zahtjeva naknadno je imao pravo da o sporu oko njegovoga građanskoga prava odlučuje sud (vidjeti, primjerice, predmet *Rummi protiv Estonije*, br. 63362/09, odlomak 64., 15. siječnja 2015.).

35. Članak 6. stavak 1. svakome osigurava pravo da o bilo kojem tužbenom zahtjevu vezanom uz njegova ili njezina građanska prava i obveze odlučuje sud (vidjeti predmet *Golder protiv Ujedinjene Kraljevine*, 21. veljače 1975., stavak 36., Serija A br. 18). Na to „pravo na sud”, čega je pravo na pristup njegov aspekt, može se pozvati svatko tko, na temelju uvjerljivog obrazloženja, smatra da je miješanje u uživanje njegovih ili njezinih građanskih prava nezakonito i tko prigovori da mu nije pružena nikakva mogućnost da podnese taj zahtjev sudu koji udovoljava zahtjevima članka 6. stavka 1. (vidjeti, pored mnogih drugih, predmete *Roche protiv Ujedinjene Kraljevine* [VV], br. 32555/96, odlomak 117, ECHR 2005-X, i *Stanev protiv Bugarske* [VV], br. 36760/06, odlomak 229, ECHR 2012).

36. Pravo na pristup sudovima nije apsolutno, već može biti podvrgnuto ograničenjima; ona su prešutno dopuštena obzirom da pravo na pristup „po samoj svojoj naravi traži uređenje od strane države koje može varirati u smislu vremena i mjesta, te u skladu s potrebama i sredstvima zajednice i pojedinaca” (vidjeti predmet *Ashingdane protiv Ujedinjene Kraljevine*, 28. svibnja 1985., odlomak 57., Serija A br. 93). Države ugovornice uživaju određenu slobodu procjene pri utvrđivanju takvih pravila. Iako je na Sudu da donese konačnu odluku o tome jesu li ispunjeni zahtjevi Konvencije, funkcija Suda nije da nadomjesti procjenu nacionalnih vlasti drugom procjenom onoga što bi bila najbolja politika u tom području. Unatoč tome, primijenjena ograničenja ne smiju ograničiti pristup koji je dan pojedincu na način ili u mjeri u kojoj bi bila narušena sama bit prava. Nadalje, ograničenje prava na pristup sudu neće biti spojivo s člankom 6. stavkom 1. ako se njime ne nastoji ostvariti legitiman cilj i ako ne postoji razuman odnos razmjernosti upotrijebljenih sredstva i cilja koji se nastoji postići (vidjeti predmete *Stanev protiv Bugarske*, prethodno citiran, i *Kristiansen i Tyvik As protiv Norveške*, br. 25498/08, odlomak 52., 2. svibnja 2013.).

37. S obzirom na miješanje u vlasnička prava trećih osoba u kontekstu kaznenog postupka, Sud je smatrao da bi, kao opće načelo, osobama čija se imovina oduzima trebalo formalno dati status stranaka u postupku u kojem je oduzimanje naloženo (vidjeti predmet *Silickienė protiv Litve*, br. 20496/02, odlomak 50., 10. travnja 2012.). To posebno znači da pravo na pristup sudu može biti zadovoljeno omogućavanjem trećoj osobi na čija se vlasnička prava utječe u kaznenom postupku učinkovitog razmatranja njezinih pritužbi u kontekstu tog postupka. Obraćanje građanskom ili upravnom sudu predstavljalo bi daljnje pravne putove koje podnositelj zahtjeva može iskoristiti kako bi uživao svoje pravo na pristup sudu (vidjeti predmet *Rummi*, prethodno citiran, odlomak 79.). U svakom slučaju, Sud

ponavlja da njegov zadatak nije preispitivati mjerodavno pravo i sudsku praksu *in abstracto*, već utvrditi da li način na koji su primijenjeni ili na koji utječu na podnositelja zahtjeva dovode do kršenja Konvencije ili ne (vidjeti, primjerice, predmet *Cordova protiv Italije (br. 1)*, br. 40877/98, odlomak 57., ECHR 2003-I).

38. Sud u ovom predmetu primjećuje kako je, u kontekstu kaznenog postupka odgovornih osoba društva zbog optužbi za sklapanje nekoliko ugovora nepovoljnih za društvo, na temelju tužbenog zahtjeva društva, Županijski sud u Požegi proglasio ugovor o kupoprodaji kojim je podnositelj zahtjeva stekao pravo vlasništva nad maloprodajnom trgovinom ništavim. Iako podnositelj zahtjeva nije formalno bio priznat kao stranka u tom postupku, Sud smatra kako podnositelju zahtjeva nisu bile uskraćene zaštitne mjere kojima bi mogao zaštititi svoja vlasnička prava.

39. S time u vezi, Sud primjećuje da je Županijski sud u Požegi, kada je utvrdio ugovore koje su sklopili osuđeni direktori (uključujući ugovor o kupoprodaji podnositelja zahtjeva) ništavim, ostavio pitanje položaja stranaka koje su kupile nekretnine od društva u dobroj vjeri otvorenim s obrazloženjem da bi za to bio potreban daljnji postupak radi utvrđenja jesu li djelovale u dobroj vjeri prilikom sklapanja tih ugovora (vidjeti prethodni odlomak 10.). Iz toga proizlazi da presuda Županijskog suda u Požegi sama po sebi nije dovela ni do kakvog uvjerljivog miješanja u pravo vlasništva podnositelja zahtjeva. Doista, njegovo pravo vlasništva nije izbrisano iz zemljišnih knjiga, a nije bilo ni miješanja u uživanje njegovog posjeda maloprodajne trgovine na temelju presude Županijskog suda u Požegi.

40. Međutim, presuda Županijskog suda u Požegi društvu je poslužila kao temelj za pokretanje daljnjih postupaka pred nadležnim građanskim sudovima radi osporavanja prava vlasništva podnositelja zahtjeva nad maloprodajnom trgovinom, uključujući i daljnjeg prijenosa tog prava vlasništva na njegovu suprugu. Središnji problem u tom postupku bilo je pitanje je li podnositelj zahtjeva stekao dotičnu nekretninu u dobroj vjeri, što bi, ako je odgovor potvrđan, zaštitilo njegovo pravo vlasništva, unatoč utvrđivanju ništavim početnog ugovora o kupoprodaji od strane kaznenih sudova (vidjeti prethodne odlomke 15. i 25.).

41. U dotičnom parničnom postupku pred Općinskim sudom u Požegi, podnositelju zahtjeva pružena je svaka mogućnost da učinkovito sudjeluje u postupku, a on je tu mogućnost iskoristio time što je uputio odvjetnika da ga zastupa te time što je pružio dokaze i iznio sve relevantne argumente koji mu idu u prilog (vidjeti prethodne odlomke 16. i 17.). Štoviše, pružena mu je mogućnost da sudjeluje u žalbenom postupku pred Županijskim sudom u Slavonskom Brodu i da se očituje na navode koje je iznijelo društvo (vidjeti prethodni odlomak 20.). Na temelju tog postupka, nadležni građanski sudovi odbili su tužbeni zahtjev društva i potvrdili pravo vlasništva podnositelja zahtjeva nad maloprodajnom trgovinom uz obrazloženje da

ništa ne dovodi u pitanje njegovu dobru vjeru u trenutku sklapanja ugovora o kupoprodaji s društvom (vidjeti prethodni odlomak 21.).

42. U tim okolnostima i neovisno o ishodu tog postupka, ne može se tvrditi da je podnositelju zahtjeva uskraćena mogućnost uživanja njegovog prava na pristup sudu radi zaštite njegovog prava vlasništva nad maloprodajnom trgovinom.

43. Slijedom toga, Sud odbacuje prigovor podnositelja zahtjeva kao nedopušten, sukladno članku 35. stavku 3. točki a. i stavku 4. Konvencije.

Zbog svih ovih razloga Sud jednoglasno,

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 15. rujna 2016. godine.

Stanley Naismith
Tajnik

Işıl Karakaş
Predsjednica